

Hüüdja Hääl

Detsember 2018

Jumala Sõna kuukiri

Ärgu lahkugu see Seaduse raamat sinu suust, vaid mõtle sellele päeval ja öösel, et sa peaksid hoolsasti kõike, mis sinna on kirjutatud, sest siis õnnestub su teekond ja siis on sul kordaminek! Jos 1:8

„... sest otsekui nähes nähtamatut, püsis ta vaprana.”
(Hb 11:27)

„Nähes nähtamatut” - selles on usuelu suur vastuolu ja ime-
line saladus. Seda usu suurt „otsekui”- sõna ei mõista
usukauge inimene. Seal kus ebausk näeb üksnes võitmatuid
raskusi, näeb usk Jumala kõikvæelisust. Seal kus teised rahvad
nägid üksnes kõrbeliiva ja kuumust ning kõrvetavat leitsakut,
seal nägi Jumala rahvas meeldivust. Seal kus teised nägid kõva
kaljut, nägi Mooses pulbitsevat veeallikat. Seal kus teised
nägid kiiret surma, nägi Iisrael Kaananimaad. Seal kus ebausk
ei näinud midagi, seal nägi Mooses Jumalat. Sellepärast püsis
ta vaprana, sest ususilmadega nägi ta nähtamatut.

Sageli küsime alaväärsena: „Kas ma pean vastu? Kas minu
jõust piisab? Kas lähedad raskused liiga suureks, kiusatused
liiga tugevaks? Kas minu usk on liiga väike? Kas ma olen liiga
nõrk?”

Siis tuleb pilk kinnitada nähtamatule. Raskusi näeb igaüks.
Kuid nähtamatut näeb üksnes usk. Ja see, kes teda näeb, ei
kaota kunagi.

FREDRIK WISLØFF

SISU

D. Pawson. JEESUSE	
UNIKAALSUS.....	3
J. Hörkkö. OMA SILMAGA.....	15
M. Vilponen. AZUSA.....	161-168
Fr. Mangs. RAHVAS	
ÄRKAMAS II.....	24
Ch. Elliot Newbold Jr.	
VÄGI.....	33

Süüdjä Hääl

Jumala sõna kuukiri.
Tellimisindeks 78 237
Nr. 12 (363) 2018.
Kahekümne üheksas aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÕLDARU
tel 5545044
Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Hüüdjä Hääl
a/a EE732200221004116193

Süüdja Sääl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.
Jeesus tuleb varsti.

DETSEMBER

Nr 12 (363)

2018

Jeesuse unikaalsus

Tänapäeva maailmas on tohutu surve usundite ühendamiseks. Ühel päeval see õnnestub ja siis saab olema üks maailmausund ning seda juhib valeprohvet. Meid survestatakse sellega liituma.

Kõiki usundeid on püüdnud ühendada Bahai usund, mille keskus paikneb Iisraelis. Ameerika riigimees John Foster Dulles rajas usundite maailmakongressi, mis koguneb veelgi. Sellel on sama eesmärk: ühendada maailmausundid. Kuidas selle vastu valmistuda? Mis on meie kaitse?

Sellele kõigele on lihtne vastus ja see on: olla veendunud Jeesuse unikaalsuses. See on ainus, millega suudame

seista vastu meile suunatud survele.

Räägin Kristuse ainukordsusest, sellest, mis teeb temast erilise. Ainulaadsuse all mõtlen seda, et ta on eriline oma kvaliteedilt, pole teist tema sarnast. Temas ei ole sarnasusi teiste usundite alustajatega, pigem erisusi. Tahan leida Jeesuse elust täiesti ainulaadseid asjaolusid, alustades Jeesuse sündimisest evangeeliumipõhiselt.

Jeesuse sünd oli üsnagi normipärane. Maarja sünnitas tunde väldanud pingutuste järel poja, mis on täiesti tava-pärane. Ainus erinevus oli selles, et Maarja neitsinaha läbistas mees seestpoolt. Üldi-

selt see toimub esimeses suguühthes väljastpoolt.

Seda arvesse võtmata oli Jeesuse sündimine samasugune, nagu meil kõigil. Tuleb minna ajas üheksa kuud tagasi, et saada teada, mis oli selles sündimise juures unikaalne. Ta sündis ilma eelneva mees- ja naispoole suguühtheta, see oli neitsilik sünnitamine. Isegi moslemid usuvad Jeesuse sündimise kohta seda, et ta sündis neitsist, kes ei olnud kunagi mehega olnud.

See ei ole ajaloos siiski tundmatu. On olnud ka teisi juhtumeid. Günekoloogia professor Londoni ülikoolist rääkis mulle, et ajaloo käigus on olnud ka teisi teadaolevaid neitsist sündimisi juhtumeid poole tosina jagu.

Ta oli nõustunud selle võimalikkusega väga erilisel põhjusel. See toimub protsessis, mida teaduses nimetatakse partenogeneesiks. Selles emase munarakk jaguneb iseneslikult, moodustades embrüo – ning lõpuks kujuneb see uueks organismiks.

Sama toimub taimemaailmas, seal esineb palju partenogeneesi. Seda nähtust

esineb ka loomade juures. Mulle selgitati, et komodo-varaaniga võib juhtuda sama.

Esineb aga väiteid, et seda on juhtunud ka inimestega. Professor rääkis, et sellise juhtumi korral on sündinud alati väike tütarlaps. Ainult nii saabki see olla, sest iga munarakk naise ihus on naissooline. Naissoolisel on täiesti võimatu saada poisslast ilma seemnerakuta. See teeb Jeesuse sigimise täiesti ainulaadseks. Näib, et ainus viis selle toimumiseks oli sekkumine Jumala poolt meespoolse sugurakuga ja tema DNAGA, millega viljastati Maarja munarakk.

Kõik muud võimalused tähendavad seda, et Maarja ei olnud Jeesuse ema, vaid üksnes inkubaator, kasuema. Siiski oli Jeesus tegelikult Maarja poeg. Samas tähendas see, et Jumal oli tema isa. See on täiesti unikaalne. Keegi pole kunagi väitnud sama.

See pole ainus hämmastav asjaolu tema sigimises ja sündimises. Teine üllatav asi on see, et ta oli ainus sündinud inimene, kes sai otsustada oma sündimise. Meie ei ole otsustanud enda sündimist.

Meie ei valinud oma vane-
maid, kuid Jeesus valis. Ta
valis väga lihtsad vanemad ja
üsna vaese kodu. Ta kunagi ei
öelnud, et ta sündis. Ta ütles,
et ta tuli millekski: „Ma tulin
otsima ja päästma kadunuid.
Ma otsustasin tulla.”

See on täiesti ainulaadne.
Ühegi teise usundi tähtisik ei
ole kunagi väitnud, et ta valis
sündida. Nad sündisid juhus-
likult, nii nagu meiegi. Kuid
Jeesus ütles: „Ma tulin...”

On paradoksaalne, et
kunagi elanud kõige kuul-
samast inimesest teame me
nii vähe. Tema elu esimesest
kaheteistkümnest aastast ei
ole midagi teada, peale selle et
teda püüti tappa väga vara-
kult, mis põhjustas mitme
tema sugulase surma Petlem-
mas.

Alles siis, kui Jeesus on 12
aastat vana, tõmmatakse kar-
din eest. See on üsna üllatav,
mida ta siis teeb. Igal juudi
poisslapsel on bar mitzva. See
on tseremoonia, kus poiss
saab meheks. Sooviksin, et
selline oleks ka meil tänapäe-
val, sest see kinnistab
vastutust.

Juudi poiss läheb sünagoogi
ja loeb ise Toorat. See väl-

jendab, et sellest alates on ta
ise vastutav täitma Seadust.
Kuni 12 aasta vanuseni on
juudi poisi eest vastutavad
tema vanemad, kuid 12aasta-
sena saab temast täiskasvanu.
Siis ta paneb kõrvale män-
guasjad ja liitub selle ametiga,
mis on tema isal.

Näib, et Jeesust ei viidud
bar mitzva jaoks sünagoogi,
vaid Jeruusalemma templisse.
Maarja ja Joosep reisisid koos
temaga Jeruusalemma.

Tahan rääkida, kuidas nad
seda tegid. Nad kõndisid iga
päev umbes 24 km, kuna ei
olnud busse ega ronge. Ees
kõndisid naised alla 12 aasta
vanuste lastega. Jõudnud
ööbimispaika, püstitasid nad
telgi ja valmistasid süüa. Siis,
kui mehed saabusid, oli kõik
juba valmis.

Kas teile meeldib see? Femi-
nistid ei ole just vaimustuses,
kuid nii oli kombeks reisida.
Nad viisid Jeesuse templisse
ja pidasid bar mitzva koos
tollase tseremooniaga. Siis
läksid nad koju. Joosep ja
Maarja kõndisid 24 km alla
Jordani orgu ja õhtusöögil
kohtudes küsis Maarja Joose-
pilt: „Kus Jeesus on?”

Joosep vastas: „Ma arvasin, et ta on koos sinuga.”

Alles siis selgus, et mõlemad olid arvanud, et ta on koos teisega. See selgitab, miks nad ta kaotasid.

Nad lähevad tagasi ja otsivad teda kolm päeva. Viimaks leiavad nad ta tempelist huvitava vestluse juurest preestritega. Ema ütleb temale omaselt: „Sinu isa ja mina oleme sind kõikjalt otsinud. Miks teed meiega niiviisi? Kus sa oled olnud?”

Pane tähele, kuidas Maarja ütleb: „Sinu isa ja mina.” Mida Jeesus vastab?

„Kuid olen nüüd 12 ja olen liitunud oma Isa tegevusega. Oleksite võinud tulla tempelisse, kust oleksite minu leidnud.”

See pidi olema neile šokiks, sest nad ei olnud rääkinud talle, kuidas ta sigis. Maarja oli hoidnud seda oma südames 12 aastat. Siiski teadis Jeesus väga hästi, kes on tema Isa.

See on väike vilksatus poisist, kellel oli unikaalne suhe Jumalaga, keda ta nime-
tas oma Isaks. Tema lemmik-

nimi oli issi. Iga juudi laps õpib esmalt selgeks sõna abba, mis tähendab issit.

Juudi isa nõjatub lapsevankrile ja vaatab uhkelt oma poega, kelle näo ette kerkib hiiglase nägu ja kes ütleb: „Abba, abba, abba.” Siis lõpuks, et pääseda sellest hiiglase näost, vastab laps: „Abba!” Ja isa tunneb suurt rõõmu äratundmisest.

Mäletan jalgsimatka ühte arheoloogilisse piirkonda Iisraelis koos juudi isaga. Väike poiss kõmpis taga ja väsis üha enam. Ta jooksis meile järgi, väikesed käed ette sirutatuna, soovides sülle. Siis kuulsin esimest korda kedagi hüüdmast: „Abba!”

See on sügava tähendusega sõna. Jeesus ütles oma järgijatele: „Nii peate te nimetama Jumalat.” Ükski juut ei julgeks olla nii intiimne kõikvõimsa Jumalaga, sest Jumal on keelanud kasutada oma nime asjatult.

Siin on episood Jeesuse poisiaastatest, mis on unikaalsed. Siis laskub eesriie taas kaheksateistkümneks aastaks. Me ei tea tema vahepealsest elust rohkem.

Oletame, et kuna teda nimetati hiljem puusepaks, läks ta tagasi Naatsaretti. Meie hämmastuseks öeldakse, et ta oli oma vanematele allaheitlik. Sel juhul võttis ta omaks oma maise isa puusepaameti, valmistades toole ja laudu, aknaid ja uksepiitu.

Kui Jumal oleks seadnud teid olema vastutav tema Poja eluplaani eest – olla maailma Päästja – võin garanteerida, et teie oleksite korraldanud temale koosolekuid, kampaaniaid jne. Te kindlasti ei oleks pannud teda puusepa töökotta kaheksateistkümneks aastaks. Kuid nii tegi Isa Jumal.

Jeesus oli kaheksateist aastat puusepp ja kolm aastat imetegija. Kui mu matemaatika ei eksi, siis on suhe üks kuuele. Mida see teile meenutab? „Minu Isa tegutseb tänini ja ka mina tegutsen.”

Kui pöörduda tagasi esimese Moosese raamatusse Jumala loomistöö ja puhkuse juurde, siis on seal sama suhe: üks kuuele. On huvitav, et Isa Jumal pani oma poja igapäevasele käsitööle kuueks aastaks ühe imede ja sõnumi

aasta kohta.

Siin on kõik, mida me teame sellest kõige kuulsamast isikust seni, kuni ta sai 30 aastat vanaks. Siis astus ta maailma ajaloo lavale ja oli mõne kuuga kuulus üle tollase tuntud maailma. Jeesus oli tuntud mitmete asjade poolest ja seejärel kohtupidamise alusel tapetud ühe halvima kurjategijana. Iga inimene peab siinkohal vastama küsimusele: „Miks juhtus selline tragöödia?”

Vaatleme selle kolme aasta ebatavalisi tunnusjooni, et näha, kas me suudame vastata sellele küsimusele. On kolm võimalikku vaatenurka sellele, mida Jeesus tegi avalikult: esiteks tema imed, teiseks tema moraal ja kolmandaks tema sõnum. Nende kolme asja eest võidi ta vahistada ühel päeval kõige ohtlikuma elusoleva mehena, kes pidi surmatama, kuna arvati, et ta teeb inimestele kahju.

Kas põhjuseks olid tema imed? Ta tõesti tegi imesid. Kas oled teadlik piibliväliste dokumentide olemasolust Jeesuse kohta? Meil on ajaloolasi, kes temast kirjutasid, nii

roomlasi kui juute, kes kõik olid ühel meelel selles, et Jeesus oli imetegija.

Kindlasti on see uurituim valdkond tema elus. Tema imed jagunevad kahte rühma: imed, mida ta tegi inimestele ja imed, mida ta tegi asjadega. Mõlemad on tähelepanuväärsed.

Erilisus on selles, et mõningaid tema imedest inimestele võidi teha ka teiste inimeste poolt temaga samaaegselt. Jeesus mainib seda.

Ta ajas deemonid välja inimestest, kuid ka teised tegid nii. Kord Jeesus ütles: „Miks te süüdistate mind, et ma teen seda Peltsebuli abil? Kelle abil teie pojad seda teevad?” Ilmselt oli tol ajal ka teisi toimunud imesid nagu haigete tervendamine ja deemonite väljaajamine.

Jeesus tegi mõlemaid, kuid suurim ime, mida keegi teine ei teinud, oli surnute äratamine. Ta peatas lese matused, kellel oli olnud üks tema eest hoolitsenud poeg. Ta äratas mehe kandraamilt ja andis tema emale tagasi.

Kuid oli veel üks tõeliselt ainulaadne ime, mis oli

suurim ja toimus mehega, kes oli hauas olnud juba neli päeva. Surnud mehe õde ütles, et nad ei saa hauda avada, sest surnu juba lehkab: ta on juba kōdunenud! Siiski kutsus Jeesus Laatsaruse hauast välja, taastas vaatamata mädanenud ihule tema täie tervise ja ütles: „Võtke linad ära ja laske tal minna.”

See kiirendas Jeesuse surma, kuigi mitte otseselt, sest pani rahva religioossed juhid tundma kadedust. See oli üks tema surma motiividest, kuigi mitte tähtsaim.

Jeesus oli mees, kes suutis paadis olles käskida tuult ja laineid. Ta ei öelnud leebelt: „Jääge rahule ja olge tasa!” Nii nagu see on kirjas viisakas piiblitõlkes.

Tegelikult ütles ta: „Kuuletu!” Nii öeldakse koerakutsikale, kes hüüb sinu vastu üles: „Alla!” Ta rääkis tuultele ja lainetele nagu koerakutsikale ning need kuuletusid talle. Samas ütlesid paadis olnud mehed: „Kes see küll on? Isegi tuul jaained kuuletuvad talle!”

Ta muutis vee parimaks

pulmaveiniks. „Miks parim vein on jäetud lõpuks?” ütles peokorraldaja, sest tavaliselt anti hea vein esmalt ja pooljoobnuna kehvem. Kuid Jeesus andis parima veini lõpus, olles teinud selle veest. Need on imed, mida keegi teine sel ajal ei teinud.

Ta võttis kaks kala ja mõne leivapala ning ütles jüngeritele: „Siin on 5000 inimest olnud kuulamas mind terve päeva ja neil ei ole toitu. Miks te ei toida neid?”

Nad vastasid, et neil ei ole midagi ja ka kauplust ei ole lähedal. Siis nad leidsid väikese poisi, kellel oli kaks kala ja viis väikest leiba eineks ja jüngrid konfiskeerisid need, öeldes Jeesusele: „Siin on toit, mille me leidsime!” Viiele tuhandele inimesele – naerukoht.

Kuid Jeesus võttis need kaks kala ja viis leivapala ning jätkas toidupalade murdmist, andes neid edasi jüngeritele. „Käskige neil istuda viiekümne kaupa rühmadesse. Võtke see ja see ja see...” Nii valmistas ta rooga samal ajal, kui jagas seda. See on suur ime.

Kord tuli ta viigipuu juurde, lootes leida sellelt viigimarju, sest ta oli näljas – aga ta ei leidnud puult viigimarju. Siis ta needis selle puu. Mõtles mida tahad, kuid Jeesus tõesti tegi nii.

Järgmisel päeval, liikudes samal teekonnal, ütlesid jüngrid: „Vaadake, see puu on surnud.” Kõik lehed olid maha kukkunud. Puul oli üksnes kuivanud võra.

Kõik need teod tegi Jeesus pelgalt sõnaga. Need imeteod olid tõelised. Ükski neist ei toonud kellelegi kahju. Seetõttu ütles aastaid hiljem Siimon Peetrus jutlustades: „Tema, kes käis ringi ja tegi head.” Miks peaks Jeesus surmatama kolme aasta jooksul tehtud heategude tõttu? Ilmselgelt ei olnud imeteod probleemiks.

Siirdume teise osa juurde Jeesuse avalikus tegevuses: tema moraal. Sa ei ütleks oma parimale sõbrale: „Kas sa võiksid leida minus ülekohtu?”

Sa kindlasti kinnitaksid oma kaaslasele, et sa ju oled alandlik. Jeesus tegi aga nii ja

tuli sellega toime. Ta küsis oma halvimatelt vaenlastelt: „Kes teist võib süüdistada mind patust?”

Kord isegi Peetrus, üks tema lähedasematest sõpradest, ütles talle: „Mine ära minu juurest, ma olen patune mees! Sa ei ole minu sarnane, ma ei peaks olema sinu sõber.”

Järgnev on tema nõbu Johannes Ristija tunnistus tema ristimisel, kuna ristimine on puhastamiseks – patude ära pesemiseks. Ristija Johannes ütles: „Mina pean tulema sinu juurde ristimiseks ja sina tuled minu juurde!” See tähendab, et esimest baptisti (ristijat) ei olnud ristitud.

Kas teadsid, et Uus testament nimetab ka Jeesust baptistiks? Ta oli ristija. Sama sõna ristija, mida kasutatakse Johannese kohta, kasutatakse Jeesuse kohta samal leheküljel.

Johannes ütles: „Oled puhas, sul ei ole midagi ära pesta. Miks tulid minu juurde ristimiseks?” Jeesus vastas, et tuleb teha seda, mis on õige. Niisiis järgne tema eeskujule.

Johannes nimetas teda puhaks. Peetrus palus tal enese juurest ära minna. Jeesuse vaenlased olid vait, kui ta kutsus neid üles leidma mingit viga tema loomusest.

Jeesuse elu on uuritud ja läbi katsutud ning tema elust on kirjutatud rohkem kui kellegi teise elust. Keegi pole leidnud temast ebapuhtust või mõjutatavust 2000 aasta jooksul.

Jeesus õpetas kõige kõrgeimat moraali ka teistele inimestele. Igaüks, kes on lugenud mäejutlust, nõustub sellega. Inimesed nagu Mahatma Ghandi, Dostojevski ning paljud teised on öelnud, et mäejutluses esitatakse kõige kõrgem moraalne standard, mida keegi õpetaja on kunagi julgenud esitada.

Ainus kriitika, mida on tehtud Jeesuse moraaliõpetuse suhtes, on selle liiga kõrge mõõdupuu, nii et seda on võimatu täita. Jeesus ei teinud nii nagu paljud õpetajad, kes langetavad eesmärgi, et teha kergemaks selle täitmist. Jeesus tuli tõstma inimesi kõrgeimale ootuste tasemele. See oli tema hoiak moraali suhtes.

Miks tappa isikut, kes ise oli nii moraalne ja õpetas teisi olema moraalsed, pealegi kõige kohutavama surmamisviisi? See on veelgi küsimus.

Peame suunduma tema imetegudest ja moraalist tema sõnumi juurde. Peab olema midagi, mida ta ütles, mis põhjustas ristilöömise. Selles leidubki õige vastus.

Kui vaadata tema sõnumit, siis on üllatav see, et keegi polnud kunagi rääkinud nii palju iseendast. Kellegi teise puhul oleks see olnud pelgalt isekus.

Inimene, kes räägib alati vaid iseendast, on igav. Kas teil on sõpru, kes nii teevad? Tean paari inimest, kes alustavad iga teist lauset: „Mina...” Sellised inimesed on tüütnud ja üksnes enesest huvitatud. Jeesus rääkis endast rohkem kui keegi teine ja siiski ei küllastanud Jeesus sellega inimesi. Mida ta ütles?

Oma tegevuse alguses saatsid nad sõdureid teda kinni võtma. Need tulid tagasi ja ütlesid: „Keegi pole kunagi nii rääkinud, nagu see mees. Me ei julgenud teda kinni võtta, sest ta on täiesti eriline.” Lihtne vastus on, et

kümnel erineval viisil iseendast rääkides Jeesus tegelikult ütles, et ta on Jumal. Sellepärast ta risti löödi.

Vaatame kümmet vihjet, mida ta andis, mis selgesti osutavad sellele tavatule väitele. Nad teadsid, et ta on õige inimene, kuid tema väitis enese olevat jumaliku, Jumala – Jumal-inimese. See on ebatavaline väide.

Esimest ma olen juba maininud. Ta ütles, et on otsustanud sünnida: „Mina tulin...” Lisades sellele isegi: „Mina tulin taevast.” See on selge väide jumalikkusest.

Teine viis, millega ta seda tegi, oli pattude andeksandmine. Ainsad patud, mida mina saan sulle andeks anda, on need, mida sina oled minu vastu teinud. Kuid Jeesus ütles võivat andeks anda kõiki tehtud patte Jumala vastu. Selleks peab olema Jumal. Sellepärast ta seda tegi.

Kolmas viis oli väide tema ainulaadsest suhtest Jumalaga. Ta oli ainus juut, kes julgus kutsuda Jumalat nimega Abba, issi. See on eriti intiimne suhe. Ta kunagi ei rääkinud meie Isast, vaid alati ta

viitas „minu Isa ja teie Isa”. Ta tegi selge vahe tema ja teiste suhte vahele Jumalaga.

Neljas oli tema viis kasutada Jumala nime enda suhtes. Kas te laulate seda laulu „Mina olen”? „Mina olen” on Jumala nimi. Kord palusin Jumalalt, kas ta võiks anda ingliskeelse sõna, mis vastaks tema nimele ja välguikiirusel tuli mulle meelde sõna „alati, alaliselt”.

Milline kaunis nimi Jumalale. Alati! Seda tähendab, „Mina olen”. See on kestev olevikuvorm verbist „olema”. See ütleb: „Alati mina olen”. Olen alguses ja saan olema lõpuks, olen alati. „Mina olen.” Mõned kasutavad siinkohal sõna eksisteeriv, kuid mulle meeldib „alati” olev.

Samuti meeldib mulle Jeesuse nimi, mis on „jah”. Ta on „jah” iga Jumala töötuse suhtes. Jumalat nimetatakse „alati olevaks” ja tema poega nimega „jah”. Kui positiivne on ristiusk!

Kuid Jeesus kasutas väljendit „Mina, Mina olen”, mitte lihtsalt „Mina olen”. Ta kordas sõna „Mina” ja seega ütles ta: „Mina, Mina olen.”

Kreeka keeles on see egoeimi. Eimi tähendab „mina olen” ja ego tähendab „mina”. Nii alustas ta paljud oma ütlused sõnadega: „Mina, Mina olen ... eluleib, hea karjane; tee, tööde ja elu.” Seitse korda viitas ta enese kohta selle Jumala nimega. Need kõik on kirjas Johannese evangeeliumis.

Ühel korral ta väitis, et Abraham rõõmustas, kui ta sai näha tema päeva. Talle vastati: „Sa ei ole veel viiskümmend aastat vana ja oled näinud Abrahami.” Abraham oli surnud 2000 aastat tagasi ja tema ütles: „Enne, kui Abraham oli, Mina olen.”

Siis võtsid juudid kive, et teda visata, sest see oli Jumala pilkamine. Moosese seadus oli selles mõttes täpselt samasugune nagu moslemite seadus. Jumalapilge teenib ära surma. See oli üks halvimatest kuritegudest, mida võis teha.

Viies punkt. Ta ütles enese olevat ainus tee Jumala juurde. Kui tahate tunda Isa Jumalat, siis peate tulema minu kaudu. Tegelikult mõistis ta hukka kõik teised religioonid maailmas. Ta

ütles: „Te ei saa Isa juurde, kui mina teid ei aita. Tulge minu kaudu.” See on erakordne väide.

Kuues punkt. Ta väitis, et ta on ainus tee, tõde ja elu. Mitte üks tee teiste hulgas – või mingi tõde, või mingi võimalik elu. Ta ütles: ainus tee, tõde ja elu. Keegi teine kui Jumal ei saa nii öelda.

Seitsmes punkt. Ta väitis, et ta päästab inimesi vabaks neist endist, surres nende eest. Sellepärast ta tuli, et surra väga varases eas. Üks asi, mis takistas teda suremast, oli see, et jüngrid pidid enne teadma, kes ta on, et nad näeksid tema surma õiges valguses.

Ta viis nad Hermoni mäe juurde. Soovin, et saad seal kunagi käia. See on eriline loodusilming: Jordani jõgi tuleb välja Hermoni jalamilt. Terve jõgi tuleb välja otse kaljust. Lumi mäetipus sulab ja tuleb alla piki kaljulõhet ning purskub välja kalju jalamist. Sa võid ette kujutada, kui eriline koht see on, lausa üleloomulik.

Kui seal käia, märkad seal väikseid uuristatud süvendeid kaljus. Seal teeniti mitmesu-

guseid jumalaid. Üks neist jumalatest oli Pan ja seda kohta nimetatakse veelgi Bania. Pan usuti olevat kreeka jumal, kes tuli inimesena.

Teises uuristatud süvendis oli Caesari kuju. Seetõttu nimetati seda küla Jeesuse päevil Filippuse Kaisareaks Rooma keisri ja kohaliku maavalitseja nime järgi. Seal oli keiser, kes oli inimene, kuid keda teeniti kui Jumalat.

Sinna viis Jeesus oma jüngrid ja küsis neilt: „Keda teie ütlete minu olevat? Kas Jumala, kes ilmub inimesena või inimese, kes ilmub Jumalana?”

Alguses nad ütlesid, et ta on mõne suurmehe taaskehasus. Jeesus vastas: „Nii ütlevad teised inimesed. Ma pean teadma, mida teie ütlete.”

Esimest korda ütles Peetrus: „Sina oled Kristus, elava Jumala Poeg.”

Ta oli esimene mees, kes nii ütles. Kes oli esimene nii öelnud naine? Marta, kes oli meisterlik köögis, samal ajal kui tema õde istus Jeesuse jalge ees. Marta nägi tõde Jeesusest enne Mariat (Jh 11:27).

Peetruse tõdemuse järgselt hakkas Jeesus selgitama oma kannatusi: „Me läheme Jeruusalemma ja seal ma suren ristil.”

Ma ei tea, kas olete märganud, et esines viis olukorda, kui inimesed püüdsid teda tappa. Esimest korda oli see Naatsaretis, kui ta jutlustas sünagoogis ja teda püüti seal samas tõugata kaljult alla.

See pidi olema hea jutlus. Olen imestanud, et minu kogudus ei ole mind kaljult alla tõuganud, kui mõelda, mida nemad on pidanud kuulma. Nii mõjus Jeesuse väike jutlus prohvet Jesajast, kui ta ütles kõigest: „Täna sel päeval te näete seda sündivat.”

Miks nad tegid nii? Mis neid tema jutluses ärritas? Vastus on see: „Naatsaret on küla Iisraeli põhjaosas Galileas, mis oli üsna mässumeelne ala. Ennekõike oli see piirkond, kus tõusid valemessiad, kes lubasid rahva vabastada roomlastest. Kui need valemessiad tapeti, siis roomlased hukkasid ka need külad, kust nad pärit olid, et vältida taoliste olukordade kordumist.

Nii toimus ka Tšehhoslovakkias, siis kui Reinhard Heydrich, Saksa okupatsioonivalitsuse juhtiv ohvitser, mõrvati. Seejärel ründasid sakslased väikest küla Praha lähedal ja pühkisid selle kaardilt. Nüüd on seal mälestusmärk toimunud.

Roomlased tegutsesid samuti. Nii hoidsid nad messiad kontrolli all, kui hukkasid ja hävitasid nende külad.

Siin väidab Jeesus, et tema on Messias. Kogu Naatsaret oli hirmust kange, et roomlased nad hävitavad. Nii oli parem tappa tema, et mitte saada ise hävitatud.

See oli esimene kord, kui nad püüdsid tappa ühte, et päästa paljusid. Kaifas ütles tema kohta hiljem, et parem on, kui üks mees sureb, kui et kogu rahvas hukkub. Aga kuna polnud veel tema aeg, läks ta rahulikult läbi rahvahulga.

Kaheksas punkt. Ta töötas tulla tagasi enne, kui tema ihu kõduneb. See oli Jumala antud töötlus palju varem, Psalmis 16, et kui kunagi püha inimene kõnnib maa

peal, ei luba Jumal tal kõdu-
neda hauas.

See on eriline väide, kuna nad olid Jeesust tapmas selle pärast, et ta oli liiga halb elamiseks. Ta suri, nõudes kõrgemat kohut: „Jumal puhastab minu maine. Jumal mõistab hukka teie kohtupidamise. Te saadate minu ära maailmast, kuid Jumal toob mu tagasi.” Just nii Jumal tegi.

Punkt **ühiksa**. Jeesus ütles: „Mina saan olema kogu inimkonna kohtumõistja. Iga inimese tulevik on minu käes. Ma eraldan ühed teistest, nii nagu karjane eraldab lambad sikkudest.”

See tähendab, et Jeesus mõistab kohut Kungfutse ja Buddha üle; samuti Muhammed ja iga teise religiooni juht peab seisma Jeesuse ees. Siis

tema otsustab nende tuleviku.

See on julge väide. Pontius Pilatuse üle mõistetakse kord kohut Jeesuse poolt, samuti nagu Adolf Hitleri ja sinu ning minu üle. Ta ütles, et tema on kohtumõistja.

Kõik juudid usuvad, et Jumal mõistab kohut nende üle, kuid see pole nii. Jeesus ütleb, et tema teeb seda.

Number **kümme**. „Ma pöördun tagasi planeedile Maa teist korda, et valitseda üle kogu maa.”

Kui me ei pane neid kümmet asjaolu kokku, ei piisaks neist ühestki iseseisvalt surma mõistmiseks. Kuid kasvav kogum sellest kümnest tõendusest kinnitab veenvalt, et Jeesus ütles enese olevat Jumala.

DAVID PAWSON

Oma silmaga

Laiendatud jutustus tähetarkade Petlemma külastusest, milles arvestatakse teadaolevaga pühakirjast, ajaloost ja taevakehade paiknemise tõlgendustest.

Märgid tähtedes

Hommik oli tavapärane. Läänetuul puhus tugevasti ja tõi merelt külma õhku Jeruusalemma. Kuningas Herodes

tõmbas palees riided koomale, kuna keegi tema õukonna-teenritest tuli teatama: „Külalised on saabunud.”

Herodes noogutas ja istus troonile. Kaks päeva varem oli paleesse jõudnud esimene teade sellest, et linna oli saabunud tähelepanuväärseid väliskülalisi. Need olid kohe linnavärvast teatanud oma soovist kohtuda Herodesega. Sellest alates oli palees teave, et visiit toimub lähipäevil. Nüüd oli idast tulnud mehed kohal.

Saaliuksed avanesid ja külalised astusid sisse. Nad tervitasid Heroodest etiketikohaste kummardustega ning peatusid sobivas kauguses Juuda valitsejast. Ametlike tervituste vahetamise ja teiste tavade järel suunduti asja juurde. Herodes istus vaikselt oodates oma kohale. Idast saabunud meeste juht alustas:

„Oleme tulnud uurima, kus on see äsja sündinud juutide kuningas!”

Ehmatavamaid sõnu oleks Herodes vaevalt võinud kuulda. Ta tundis, kuidas tema veri läks käima ja hingamine kiirenes, kuid pika

elukogemuse läbinuna näris ta üksnes huuli ega näidanud ärritust välja. Võõrad ei näinud mõistvat, kes oli Juuda kuningas. Hoolimatult küsis ta: „Kuningas? Juutide kuningas? Kas juutidele on sündinud kuningas?”

Ta oleks aru saanud, kui külalised oleksid mõelnud tema poega. Kuid nad rääkisid äsjasündinust. Nad olid aastakümneid hilinenud. Herodes pidi pingutama, et jääda rahulikuks ja kuulata külaliste sõnu.

„Oleme näinud tema tähte süttivat ja seetõttu oleme asunud teekonnale. Soovime osutada temale austust.”

Selliste sõnade eest oleksid teised võinud sattuda vangi või kaotada elu. Herodes oli väiksematelgi põhjustel hakanud oma alamaid ega polnud ta kunagi kõhelnud kasutada vahetuid tegevusi nende vastu, keda arvati kõigutavat trooni või teda pilkavat.

Nüüd oli aga Herodesel probleem. Need mehed ei olnud tema alamad. Nad olid tulnud väljastpoolt Rooma piire ega olnud lihtsalt keegi. Esitluses olid nad väljendanud ennast olevat saadi-

kud ja liikuvat oma valitseja volitustega. Seetõttu pidi ta oma sõnu neelama. Tal oli veel teinegi põhjus kuulata viisakalt. Saabunud sõnumit oli põhjus võtta tõsiselt, kuna kunagi ei võinud olla kindel, kus kavatses keegi võimu haarata ja tegutseda tema vastu selja taga. Seetõttu jätkas ta vestlust, et panna külalisi rohkem rääkima:

„Täht? Kas taevas on süttinud uus täht?”

„Taevas on toimunud märkimisväärseid ilminguid juba aastaid tagasi. Kui kuningas heaks arwab, siis selgitan meeleldi,” vastas külaliste eesträäkija ja silitas habet.

„Räägi!” andis Herodes loa, kuid tema hääletoon muutis tema sõnad rohkem käsuks kui nõustumiseks.

Kohmetumata hakkas külaline selgitama: „Juba mõni aasta tagasi märkasid meie tähetargad, et taevas toimus eriti haruldane planeetide konjuktsioon. Kuningastäht Jupiter kohtas suurt Saturni kolm korda Kalade tähtkujus ühe aasta jooksul. Selline kokkusattumus on, nagu targad teavad, eriti haruldane. Järgmine kord toimub selline

sündmus sajandite pärast.”

„Ja mida see tähendab?” küsis Herodes ilmselgelt uudishimulikuna. Babüloomlased olid tuntud täheteaduses.

„Kalade tähtkujus toimuv Jupiteri ja Saturni kohtumine on suure kuninga märk.”

Heroodese pilku tõusis nii viha kui hirmu. Ta ei oelnud midagi, kuid üks teenijaist pöördus tema poole ja rääkis kuningale ettekavatsetult kõva häälega, otsekui vihjeks külalistele.

„Suur kuningas Herodes...” alustas ta, kuid kuninga tõrjuv käeliigutus pani ta vaikima. Ilmselgelt ei olnud praegu aeg teha vihjeid külalistele sellest, kes oli suur kuningas. Külaline jätkas taas:

„See ei olnud ainus sündmus. Taevas on olnud tulvil tunnusmärke ja endeid. Eelmisel aastal Neitsi tähtkuju, Päike ja Kuu asetused omavahel samale joonele.”

„Ja mis siis?”

„Neitsi tähtkuju kaksteist heledat tähte asetused pealmiseks.”

„Ja siis?” küsis Herodes,

suutmata oodata selgitust.

„Babülooniast läänes asub rahvas, kellel oli vanade teadete järgi sama arv suguvõsaid.”

Heroodese vaim tundus salvatuna. Ah et nii olid lood! Kaksteist suguvõsa oli selge vihje iisraellaste suguharudele? Kas Iisraelis oli sündinud uus kuningas? Ta oli teadlik nendest uskumustest, mis liikusid rahva seas. Mitte üksnes lihtrahva, vaid isegi haritud juutide keskel. See rahvas ootas kuningat, oli juba kaua oodanud. Kuid milal ja kus? Kas neil idast saabunud meestel võib olla õigus? Kas nad tegelikult on näinud tähtedes midagi?

Heroodes ärkas oma mõtetest, kui külaline hakkas jälle selgitama:

„Meie arusaamine kasvas, kui kuningastäht Jupiter kohtus Veenusega Lõvi tähtkujus. Lõvi tähtkuju tähendab tarkade arvates sinu valitsevat maad, kuningas. Veenus taas tähendab viljakust. Siis kohtas Jupiter Regulust, Lõvi tähtkuju kirkamat tähte. See viimane mainitud kohtumine kordus isegi kaks korda sel aastal. Seejärel, suve alguses,

nägime kuidas Jupiter ja Veenus sulasid üheks. Siis otsustasime hakata liikuma, sest tähtede sõnum oli täiesti selge. Siin maal on sündinud suur kuningas ja meie oleme tulnud teda tervitama. Soovime, et sina, kuningas Heroodes, võiksid öelda meile, kus see pisike praegu on.”

Külaline lõpetas jutu ja ruumi laskus vaikus. Heroodes tundis ennast halvasti, kuid siis ta kogus ennast ja ütles:

„Kus te ööbite? Võibolla kutsun teid uuesti sel teemal vestlema, kui midagi teada saan.”

Vaevalt olid külalised jõudnud paleest lahkuda, kui seal puhkes paanika.

„Kas te kuulsite, mida nad ütlesid?” küsis Heroodes sur-nukahvatuna, suunamata küsimust otseselt kellelegi.

Õukond oli olnud viimasel ajal täis pingeid. Kuulujutude rääkijatesse oli suhtutud väga karmilt, kuid seegi polnud vältinud uusi intriige. Kõigile ametnikele, kes Heroodest teenisid, oli sama ilmselge, nagu kuningale endalegi, et mingeid rahutusi

ei tohi esineda. Rooma ei taluks mingeid liikumisi. Pelgalt uue kuninga võimalus kohutas igaüht.

„Mida me teeme?”

„Asjast võib vaevalt niisama mööda minna, kuningas.”

„Ei või ega mindagi. Siia pole vaja uusi mässulisi või muhaarajaid. Kuid mis tuleks teha?” Heroodese hääles oli segamini abitust, raevu ja hirmu.

„Kui tohin ettepanekut teha, oleks ehk põhjus kutsuda kokku preesterkond. Ja kirjatundjaid juute. Kuningas on kindlasti teadlik selle rahva messiaootusest. Rahvas ootab kuningat, kes vabastaks nad orjusest.”

„Ole ettevaatlik selliste sõnadega,” ärritus Heroodes oma alama peale. Neid viimaseid sõnu võis tõlgendada vastuhakuna. Olukord oli Heroodesele siiski nii murettekitav, et tal polnud aega jääda kaalutlema alluva sõnade tähendust. Ta andis selge korralduse:

„Soovin kirjatundjaid siia juba täna õhtupoolikul. Tegutsege!”

Kirjutistes kirjutatud

Kirjatundjaid, käsuõpetajaid ja ülempreestreid tungles palees õhtupoolikul. Õukonda ei olnud kohal niisama palju nagu hommikuse babüloomlaste külaskäigu ajal. Herodes oli otsustanud, et teabe levimist on põhjust vältida.

„Olete kutsunud meid, kuningas. Kuidas saame teid aidata?”

„Teil on teave pühadest kirjutistest. Ma soovin küsida midagi nendega seonduva kohta.”

„Mis see oleks?”

„Kas on tõsi, et kirjutised räägivad messiaskuningast?”

„Jah,” vastas ülempreester, ja teised kirjatundjad noogutasid. Nende silmis oli süttinud huvi. Vestlus pühadest kirjutistest oli teema, kus nende teadmised olid parimad, mis kellelgi olla sai.

„Ja see Messias, mida pühakiri tema kohta räägib? Kes ta on?”

„Kirjutised ei räägi, kes ta on, kuid paljud kohad viitavad sellele, et messiaskuningas on tulemas.”

„Millal ta peab ilmuma?”

„Kuningas teab pühadest kirjutistest palju,” alustas kõrvalseisev käsutundja, lühike, kumera seljaga eakas mees. Kõigi tähelepanu kinnitus temale. „Prohvet Taaniel nägi aegade lõpust unenäo, millegas seoses räägitakse ajakavast. Alates Jeruusalemma ülesehitamiseks antud määrusest kulub Taanieli järgi 7 aastanädalat ja 62 aastanädalat. See ennustus tõlgendatuna aastateks viitab ligikaudu praegusele ajastule, täpsemalt ajale kolm aasta-kümnet käesolevast edasi.”

„See on üksnes üks tõlgendus meie isade kirjutistest,” peatas teine käsutundja eelmise. „Mõned on omapärastest tõlgendustest inspireerituna andunud seiklustele, mis on lõppenud paljude hukuga.”

Heroodes vaatas tema ees seisvaid pikajuukselisi mehi kallutatud peaga. Mehed ei olnud ühel meelel, aga mis siis. Ta oli mõnevõrra teadlik nende õpetuslikest ja nägemuslikest tülidest, mida esines Suures nõukogus. Kas seegi teema on vaieldav? Ilmselt ei olnud need mehed mingil põhjusel samal seisukohal.

Pühakirja uurimine näis alati viivat vaidlusteni millal millestki. Ta ohkas raskelt. Ta oleks võinud seda juba arvata.

„Aga kus messias kuningas sünnib?” uudishimutses Heroodes. Ta püüdis maskeerida küsimust nii hästi kui võimalik. Tal polnud kavatsustki rääkida ülempreestritele sellest, kes olid hommikul paleed külastanud.

Vastus on selge. Prohvet Miika ütleb: „Aga sina, Petlemm Efrata, olgugi väike Juuda tuhandete seas, sinust tuleb mulle see, kes saab valitsejaks Iisraelis...”

„Niisiis Petlemmas?”

Kogu hulk noogutas pead. Mõned hõõrusid habet, kuid keegi ei tõstnud häält ega vaielnud vastu. „No selles on nad vähemalt ühel meelel,” liikus kiire mõte Heroodese meeltes.

„Nii ütlevad pühad raamatud. Kas tohib küsida, mis on pannud kuninga selle üle mõtlema?” uuris ülempreester, rääkides kogu hulga eest.

„Minul on kõrvad. Mina kuulen, kuidas rahva keskel liigub kuulujutte saabuvast

kuningast. Ma tahan üksnes teada, millele kuulujutud rajanevad. Nüüd ma tean.”

Herodes andis kirjatund-
jaile ja ülempreestreile loa
lahkuda. Ta ootas, kuni tema
teenijadki olid läinud ja viipas
siis lähedasema ja usaldus-
väärsema ametniku, Rooma
sajapealiku enda juurde. See
saabus ja peatus teatud kau-
gusel, oodates, mida kuningas
käsib. Herodes julgustas
meest astuma lähemale. Kui
see nii tegi, alandas Herodes
hääle sosinaks ja ütles:

„Kutsu need babüloonlased
siia juba täna õhtul, kuid alles
pärast päikeseloojangut. Ta-
han vestelda nendega usal-
duslikult. Kanna hoolt selle
eest, et saame olla segama-
tult. Kas mõistad?”

Sajapealik noogutas. Et
keegi ei tuleks häirima
kuninga ja idamaalt saabunud
külaliste kohtumist. Et ükski
liigne isik ei saaks teada, et
külalised kutsutakse siia
uuesti; kuninga korraldus oli
selge.

Õhtu pimenedes kiirustasid
babüloonlased sajapealiku
juhtimisel Herodesse paleesse
tagasi. Sajapealik oli rääkinud
neile võimalikult vähe ega

polnudki tal palju öelda. Oli
kuninga enda asi, miks ta soo-
vis kohtuda külalistega veel-
kord nii salajaselt.

„Kutsusite meid?” imes-
tavad mehed paleesse tagasi
pöördudes.

„Ma sain usaldatavatest
allikatest sellist teavet, mis
võiks teid huvitada.”

„Ah nii? Kas midagi
kuninga kohta?”

„Jah. Olen uurinud asja ja
saanud teada huvitavaid
seiku tema sünnikoha kohta.
Kas te seda otsite?”

„Just, täpselt nii. Kus asub
uus kuningas?” Küsides
pööras külaline pead, otsekui
otsinuks õiget tuba.

Alles nüüd taipas Herodes,
et külalised olid esmalt tul-
nud otsima kuningat tema
paleest. Loomulikult, kust siis
veel. Mis oleks olnud loomuli-
kum, kui oletada, et temale
on sündinud poeg! See mõte
tegi Herodesse veidi lepli-
kumaks ja tema hääli oli nüüd
teistsugune kui hommikul,
siis kui külalised olid oma
uudisest rääkinud.

„Nagu teate, on sellel rah-
val oma pühad kirjutised.
Neid tõlgitsedes võib jääda

arusaam, et sünnib uus kuningas,” alustas ta, ise samal ajal otsustades, kuidas asja esitada.

„Me teame, kuningas Heroodes. Meie õpetlased tunnevad juudi rahva raamatuid. Babüloonia rahval on juba ajaloolistel põhjustel teadmisi juutide kultuurist ja uskumustest.”

Heroodes noogutas. Loomulikult, need mehed teadsid kirjutistest, nad võisid teada isegi nende sisu. Juudid olid olnud Babüloonias sundpagendusel peaaegu sada aastat. Kuigi sellest oli palju aega möödas, oli see ilmselt jätnud jälje ka babüloonlaste ajaloosse. Veelgi näis seal olevat juutide messiaootuse tundjaid.

„Millal täpselt peaks kuningas sündima?” muutis Heroodes kõneainet.

Vestlus kestis tunde. Ikka uuesti ja uuesti pidid külalised selgitama Heroodesele, millist aega pidasid nad kuninga täpseks sünnihetkeks. Heroodes ei pidanud teesklema uudishimu, sest ta oli see tegelikult – tõsi küll, põhjustel, mida üksnes tema oma südames teadis.

„Ah et siis sellel ajal?” noogutas lõpuks vana Heroodes, kui oli piisavalt palju küsinud ja kuulanud vastuseid.

„Austatud kuningas, see vestlus on andnud meile rohkem, kui oleme osanud oodata. Me ei arvanud, et valitseja on isiklikult nii huvitatud sellest meid erutavast sündmusest,” ütles külaliste eestkõnelejana tegutsenu ja kummardas sügavalt.

„Olen teid kaua kinni pidanud ja ise te poleks tulnud minu juurde, et kõike seda uuesti rääkida. Olen teile väga tänulik. Te tõeliselt väärите vastust küsimusele, kus see kuningas on! Seejärel on mul teile veel üks siiras soov.”

„Me teeme kõik, mis võimalik, oh kuningas,” ütles küaline ja kummardus jälle.

„Lähme asja juurde. Olen uurinud selle rahva tarkadelt, kus see messiaskuningas peab sündima. Minu hämmastuseks olid targad vähemalt sel korral ühesugusel arvamusel. Nad ütlesid, et kirjade järgi sünnib Messias Petlemmas.”

„Oleme sügavalt tänulikud sinule, kuningas, osutatud abi

ja selle teabe eest. Meie arusaama järgi ei ole Petlemma siit väga pikk tee?”

„Üksnes poole päeva teekond, kui sedagi.”

„Me läheme sinna juba täna. Meil pole mingit põhjust viita aega Jeruusalemmas, sest meie süda põleb, et leida see, keda oleme tulnud otsima.”

„Minge sinna,” julgustas Heroodes ja jätkas: „Ja uurige täpselt välja tema sünnipaik. Mul pole sellest hardamat soovi, kui et ka mina võiksin teie kombel leida see vastsündinu ja teda kummardada. Palun teie heatahtlikkust enda suhtes. Kui lapse leiate, tulge ka mulle ütlema, kus ta on, et ka mina võiksin minna temale austust osutama.”

„Kuninga soov on mõistev,” vastas külaline ja kummardas viimast korda sügavalt.

Heroodes tõusis oma troonilt, jättis külalistega hüvasti, saatis nad ukseni ja

jäi lahkuvatele meestele järele vaatama. Üksnes sajapealik oli peale külaliste ja kuninga selles vestluses osalenud. Heroodes viipas ta enda juurde.

„Pane mõned mehed valmis. Sõdurid, kes on tingimusteta ustavad ja teevad, mida kästakse.” „Millal nad peavad valmis olema?”

„Mõned luurajad kohe. Soovin teada – loomulikult ilma tähelepanu äratamata – kus see vastsündinud kuningas viibib?” noogutas Heroodes selles suunas, kuhu külalised olid lahkunud. „Võime vajada ka veidi suuremat meeste salka, kuid vaevalt meil sellega nii kiire on. Ootame rahulikult seni, kuni need babüloomlased tagasi tulevad ja toovad meile teate täpse asukoha kohta. Loomulikult lubame neil minna oma teed, ja siis...”

JOUNI HÖRKKÖ

**Õnnistatud aastavahetust ja
ärkamise armu uueks aastaks!**

Rahvas ärkamas II

Kaks naisüliõpilast ootas mind ühe abilistekoosoleku lõppedes Helsingis Soome vabakirikus.

„Kas tohib esitada teile küsimuse?”

„Muidugi.”

„Küsiksime lihtsalt, kas ei ole võimalik saada eraldi koosolekut üliõpilaste jaoks ja meelsamini ülikoolis.”

„See sobib ja olen väga huvitatud teie plaanist. Kuid tulen vaid ühel tingimusel.”

„Me teame, mis see on, et me aitame võita oma kaaslast Jumalale.”

„Õige.”

Mõni päev pärast seda esimest kohtumist kogunes sadakond usklikku üliõpilast ühel argipäeva õhtul Vanasse üliõpilasmajja. Seal rääkisime revolutsioonilisest kristlusest.

Publik ja teema sobisid hästi kokku. Riiklik revolutsioon ei alga kunagi vanadekodu elanike keskel. See algab noortest inimestest, kellel on kuum veri soontes, julgus rinnas ja tervete ajude võimekus näha nägemusi ja

unistada unistusi. Kristlik revolutsioon peab algama samast kogukonnast.

Üsna paljud palusid isiklikku vestlust pärast seda kohtumist ja paljudest neist said parimad abistajad, kes tegemata kunagi mingit numbrit oma osalusest, tegutsesid elava organismi tervete liikmetena.

Samal nädala laupäeva õhtul kogunesime üldise üliõpilaskoosolekuga ülikoolis. Sel õhtul vaevas mind haigus, mida väga harva kannatan, nimelt esinemispalavik. Ma ei tahtnud isegi endale tunnistada, et see mind vaevab, kuid nii see oli. Mõte õppivast publikust ja nende kriitikavõimest ning ratsionaalsusest rõhus mind.

Loomulikult oli minust tohutult rumal isegi silmapilguks anda meelevaleta sellele kiusatusele, sest see takistas mind andmast ennast, nii nagu vaja, mida ilma oleks saanud. Minu hirm sidus minu. See oli täiesti tähtsusetu, sest üliõpilased ei tulnud kuulama mind kriitikavalmi-

dusega, nagu usufilosoofilist loengut, vaid nad tulid, et saada selgeks, kuidas omada rahu Jumalaga ja saada päästetud patust. Tunnistanud pärast koosolekut mõnele oma hirmust, vabanesin sellest. Seejärel polnud raske saada kontakti üliõpilastega. Märkasin, et nad olid inimesed, kellel oli täpselt sama igatsus ja samad vaimulikud vajadused nagu kõigil neil inimestel, kelle otsmikku pole kunagi katnud üliõpilastekli sirm.

Järgisime töös üliõpilastega erilist meetodit. Loomulikult ei saanud me koguneda igal õhtul, sest nad pidid ka õppima. Samas tungib vaimulik muutus sageli nii sügavalt inimese olemusse, et see nõuab keha ja hinge jõudu ning kulutab rohkesti energiat.

Meil oli regulaarselt üks koosolek nädalas, laupäeva õhtuti, kuid selleks valmistuti põhjalikult. Juba nädala alguses sai mõni abilistest teada järgneva koosoleku teema. Juba siis andsin neile teada peamised mõtted. Pika nädala jooksul valisid nad 5 - 6 noort, kellel tuli isiklikust

kogemusest tunnistada käsitletaval teemal. Igaüks võttis esinemiseks ainult ühe detaili ja valgustas seda konkreetsest.

See oli ebatavaliselt huvitav töö. Harva kestis minu jutlus isegi pool tundi. Sellele järgnesid tunnistused, üks teise järel. Väga harva pani keegi mööda. Sageli oli tunnistaja näoilme kirgas, mis osutas, et seal tuksus ja põles Jumala hallatud süda.

Mäletan, kuidas ühe tunnistuse keskel kummardus professor Gulin pingis minu poole ja sosistas seda, mida öeldi kord Stefanose kohta: „Tema pale hiilgab nagu ingli pale.”

Oli tõsi, et noorte näod ülevaate kateedris hiilgasid ja pidi uskuma tunnistuste ehedust.

Sellele järgnes järelkoosolek nagu tavaliselt. Oli kinnitav lasta pilgul aegajalt libiseda üle koosoleku saali, kus istuti kahekaupa ja vahel väikerühmades vestlemas kõige põleva küsimusest: „Kuidas saada päästetud patust?” Vahel vajus paar noort või terve rühm pinkide vahele palvesse Jumala poole. Vahel nad ei jõudnud isegi põl-

vitada, kui juba tõusis valgus otsija arusaamisse, sest elu Vaim on imeline. Ta ei täida alati meie järjekorda, vaid haarab ise asju ja sütitab uue elu patuse südames isegi enne, kui hingedevoõtja on jõudnud selleni oma plaanis. Tegelikult ei ole ma kunagi kogenud seda, et vaimulik läbimurre on toimunud nii iseenesest ja sageli juba vestluse keskel, kui möödunud talvel. Igavese Jumala loov vägi asetus tegevusse ja meie ainsaks ülesandeks jäi tänuliku südamega olla ime tunnistajaks.

Mainin neist ühte. Ta oli poetess ja oli vaevalt unistanud, et anda Kristuse määrata oma luuleanni suuna. Kuid ühe õhtu järelkoosolekul süttis keset vestlust tema näol eriline läige ja ta hüüatas: „Nüüd ma näen seda!” Valgus tungis sisse ja samal öösel kirjutas ta mõned uued värsid.

Oli küll veidi kahju ülikooli ustavast valvurist, kes pidi tunde ootama koridoris üliõpilaste võideldes aulas võitlust Jumala, kuradi, iseenda ja teistega. Kuid ta suhtus kõigesse soomlasliku

rahulikkusega ja tema nägu polnud kunagi muud kui sõbralik.

Ühel õhtul oli meil ebaregulaarne järelkoosolek – sellest eelneval õhtul olime rääkinud sellest, kuidas saada tõeliseks kristlaseks. Kutsusime kõiki, kes täie otsustavusega tahtsid anda oma elu Jumalale, tulema pühapäeva õhtul Vanasse üliõpilasmajja. Sellest sai huvitav õhtu mitmel viisil. Saal oli täis, samuti ukseaugud ja aknaorvad, ning paljud istusid lauanurkadel ja lavaäärtel.

Päeval oli mul olnud paar koosolekut ja ma polnud sugugi ette häälestatud. Me polnud ka jõudnud ette valmistada tunnistusi nii hästi kui oleksime pidanud ja oli kombeks. Eeskava oli katkendlik, aga Jumal tegutses. Ma ei tea, mitu inimest võttis selle õhtu jooksul otsustava sammu üle jumalariigi piiri, kuid mäletan paari noort, kes koosoleku lõppedes hilisõhtul peatasid mu välistrepil.

Sadas lobjakat ja vett ning kõle tuul pühkis piki Mannerheimi teed. Üks noortest meestest toetus kargule, teine oli kaotanud käsivarre. Sõda

oli teinud neist invaliidid. Nad õppisid teoloogiat ja varsti pidid nad asuma tööle pastorina, kuid nad tundsid vajadust Jumala varustuse järgi, et suuta juhatada patuseid otsijaid Jeesuse osadusse ja saada elavateks karjasteks Jumala karjale. Seetõttu viibisid nad lumesajus ja tormis, et sellest kõigest rääkida. Varsti me unustasime rajuilma. Unustasime vestlevate ja sumisevate inimeste voolu, mis valgus meist mööda. Unustasime trammihääled ja inimeste jutukõmina. Unustasime kõik peale Jumala, sest seal sirutas Issand oma õnnistavad käed ja asetas need meie kõigi kolme peale.

Süttinud tulel on imeline omadus, et see püüab haarata kõiki põlevaid esemeid ümbruskonnas. See ei saa peatuma muul viisil eksisteerida. Kui see ei ründa, siis see sureb. Vaimuliku ärkamise olemus on täpselt sama. See peab levima, kui see tahab ellu jääda. Sarnane on iga üksiku kristlase saatus. Peame olema ründavad, et jääda püsima. Kunagi ei saa panna tuleleeki säilitamiseks.

Ei kulunud palju aega, enne

kui väike rühm üliõpilasi liidust läks Helsingist maa- piirkonna koolidesse tunnistama oma kogemustest, peale selle, et üliõpilased korraldasid ise suure osa oma tööst üliõpilaste ja teiste õppivate noortega Helsingis.

Sama tähenduslik oli, et kristlik üliõpilasliit saatis iganädalaselt ringkirja sõpradele rindel, rääkides Jumala tegudest õppiva noorsoo keskel kodus.

Mäletan eriliselt ühte rindelt puhkusele saabunut. Ta oli valmis mõelnud üsna vaheldusrikka programmi, mahutades sellesse palju tore-dat, milles ta kavatses osaleda puhkuse ajal. Kuid vaevalt jõudis ta koju, kui Jumal astus tema tee-le. Mõni päev hiljem kuulus ta hulka, kes seisis särava näoga tunnistamas sellest, mida Jumal oli teinud. Jumal oli muutnud kogu programmi, mitte ainult noore sõduri mõne puhkepäeva, vaid kogu tema elu-plaani. Ta tundus olevat sõnulväljendamatult rõõmus selle muutuse pärast.

Kord veebruari keskel istusin hotellitoas Tampere-s, vesteldes kristliku üliõpilas-

liidu endise sekretäri pastor Siiralaga. Siis ta esitas küsimuse, mida olin vaikselt meeles kandnud nädalaid:

„Mõtle, kui me kevade poole korraldaksime koosoleku üksnes üliõpilastele siin, Tampere?”

„Kas sa arvad, et see õnnestub hoolimata toidu-, reisi- ja teistest raskustest?”

„Küll see õnnestub, kuid loomulikult ei saa me oodata nii suurt osavõttu nagu tavallises olukorras.”

Otsustasime paigutada üliõpilaskoosoleku aprilli ja maikuu vahetumisele. Siis saame alustada laupäeva õhtul ja lõpetada teisipäeva õhtul. Juhatus Helsingis võttis korraldada teavitamise ja koostas detailse kava.

Siis hakkasime oletama osavõtjate arvu. Keegi ütles 100, teine 150. Mina ei julgenud midagi arvata. Kuid kõige lõpuks otsustas juhatus korraldada plaani kogunemisele umbes 200 osavõtjaga. See tundus isegi hea, kui pöörata tähelepanu sellele, et maa oli sõjas, transport vaevuline ja suur protsent üliõpilastest rindel, kust oli raske saada

puhkust.

Kui me laupäeval, 29. aprillil, hüppasime rongilt maha Tampere, oli meil vastas majutusülem, kes oli samaaegselt nii rõõmus kui ka murelik.

„Mitu teadet oled saanud?”

„Ligikaudu 800. Kuid mitmelt poolt on kirjutatud, et neid tuleb grupp ja paljud tulevad ilma ette registreerimata.”

Polnud kerge hankida mugavaid ööbimiskohti nii paljudele. Andes ülevaadet voodite olukorrast, räägin sündmusest, nii nagu seda väljendas üks rindepöistest abistajate koosolekul:

„Reisisin siia rõõmsa meelega, lootes saada korraliku puhkuse. Soovisin, et saaksin magada päris voodis ja piisavalt kaua, sest unega on Karjalas sageli kehvasti. Kuid kõik läks teisiti, sest minu madrats meenutab nälginud lutikat. Esimesel ööl oli mul selle üle paha meel, kuid olen hiljem selle üle rõõmutanud. Kui ma oleksin saanud seda, mida ootas, olnuks mul kiusatus püsida madratsil ja nautida mugavust.

Kuid nüüd magamislavats natukestki ei ahvatle mind ja seetõttu on mul vajadus olla võimalikult palju liikvel võitmas hingi.”

Esimese tööna hankisime endile abiliste kogu, sest me polnud kokku tulnud üksnes kuulama õpetuslikke loenguid või kaardistama oma teadmisi, vaid olime kogunenud võitma hingi. On tõsi, et kokku oli meid kuus kohalekutsutud jutlustajat: professorid Alanen, Gulin ja Tiililä, samuti piiskop Lehtonen, praost Gräsback ja mina. Ka kuuest ei piisa, kui on küsimuse all isiklik töö sellise inimmassiga. Meile oleks tulnud üle saja inimese mehe kohta ega poleks keegi meist seda suutnud. Seetõttu pidime lootma abivalmis abistajate peale ja nende leidmine ei põhjustanud raskusi.

Ühel esimestest abiliste koosolekutest esitas keegi mõtte, et meist igaüks peaks üliõpilaskoosolekute perioodil võitma vähemalt viis inimest Jumalale.

Kaks päeva hiljem saime isikliku tervituse ühelt neist, kes oli lahkumas keset koosolekut: „Olen võitnud need

viis „enda oma” ja seetõttu võin lahkuda.”

On kasutatud numbreid äsjapöördunudest. Need ei pea alati paika. Siiski loendati äsjapöördunuduid apostlite ajal:

„... ning sel päeval lisati nende hulka umbes kolm tuhat inimest.” – „Aga paljud neist, kes olid Sõna kuulnud, hakkasid uskuma, ja mehi sai arvult umbes viis tuhat.” – „Ja Jumala sõna levis ning jüngrite arv Jeruusalemmas kasvas väga suureks...”

Laupäeva õhtul toomkirikus esimese koosoleku lõppedes tuli üks õpetajanna minu juurde ja ütles:

„Kas te ei saaks pidada eraldi koosolekut minu kooli abiturientide klassile? Jumal tegutseb nende keskel ja ma arvan, et paljud on valmis saama Jumala omaks.”

„Ei, see on täiesti võimatu. Olen siin üksnes üliõpilaskoosoleku tõttu ega suuda ka parima tahtmise korral teha midagi muud.”

„Sellest on kahju, kuid siis saate vähemalt aidata mul paluda Jumalat minu õpilaste pärast.”

Ei olnud tore, kui olin sun-

nitud ütlema ei sellele palvele, kuid valikuid polnud.

Pühapäeva hommikul ei jõudnud ma süüa hommikusööki enne koosolekut toomkirikus ja seetõttu tellisin päeval pärast jumalateenistust putru, kartuleid ja lihapalle hotellituppa. Olin just kartuleid koorimas, kui uksele koputati ja üliõpilasliidu naissekretär pistis pea sisse, öeldes:

„Keegi õpetajanna on siin väljas ja soovib sinuga rääkida. Tema nimi on see ja see.”

„Nii, ma tean, mida ta tahab, kuid ütle talle, et on täiesti võimatu leida nüüd aega mingiks lisakoosolekuks.”

Vaevalt minuti pärast koputati uuesti uksele. Sekretär sisenen uuesti ja ütles: „Ta ei anna järgi. Ta ütleb, et tal on suur osa klassist koos temaga hotellis, ja ta soovib, et sa ütleksid neile midagi.”

Siis pidin alla andma. Soomlase visadus sai minu üle täieliku võidu.

Väljas koridoris seisis grupp noori ootamas. Neid oli umbes tosin. Tõmbusime ühte nurka

ja mina küsisin: „Kui paljud teist on kogenud tõelist päästet, nii et tead olevat saanud oma patud andeks, et jätkata elu osaduses Jumalaga?”

Vaid mõni tõstis käe.

„Aga teised? Teiegi teate, et olete patused ja peate lahendamata oma asjad Jumalaga. Ma tean, et teie süda igatseb saada sama rahu ja vabadust, mis on teie kaaslastel. Vaikige hetkeks ja otsustage, kas te nüüd, just siin selles koridoris, ei otsusta loobuda patust ja anda ennast Jumalale.”

Mõni hetk oli vaikust. Igal näol oli keskendumise karm tõelisuus. Üks ja teine pühkis salaja pisaraid.

„Kes tuleb esimesena?”

Ikka oli vaikus sama sume ja näis, et suur võitlus käis minu ees olevate noorte seas. Kaks kõrvuti seisvat tüdrukut müksasid teineteist ettevaatlikult; nad vaatasid tähendusrikkalt teineteise poole ja astusid rivist ette, avalikult tunnistades, et valivad Kristuse. Nende järel tulid kõik teisedki. Kaheksa noort inimest andis seal, keset päeva hotelli koridoris, oma

südame Jumalale. Mõni nädal hiljem saime ühelt neist kirja. Siis oli eksam möödas ja uuestisündinud üliõpilane kirjutas:

„Sel kevadel on toimunud meie jaoks kaks suurt asja. Oleme saanud valge peakatte ja oleme kohanud Jeest Kristust ning kogenud päästet. Kuid viimase kõrval tähendab esimene asjaolu nii tohutult vähe. Kes oleks osanud unistada, et selline õnn meid tabab?”

Homnikusöök jõudis jätta, enne kui pöördusin tagasi koridoris peetud koosolekult. Aga mis sellest, see maitstes imeliselt, sest iga päev ei tule söömist takistama noorterühm, kes soovib anduda Jumalale.

Veel üks imeline vahejuhtum Tampere päevilt. Kõike, mida hingede võitmisel ja hingehoiul toimub, ei sobi avalikkusele rääkida, kuid kui kogusime kokku kõik, mida neilt päevilt võiks avaldada, oleks materjali terve raamatu jagu.

Vappu-püha koitis homnikusäraga. Jäine tuul puhus loodest. Oli kirgas, kuid külm. Meie linn oli veel poolunes,

kui kogunesime Vanhakiriku ette, et minna rongkäigus Pyyniki künkale, kus laulu ja sõnavõttudega tervitati kevadet.

Osalenud ei unusta kunagi pikka ärksat rongkäiku, mis sartsaka laulu kõlades marsis linnatänavatel. Nad ei unusta valgeid tekleid, rõõmsaid nägusid, laulu ja austust piiskop Lehtose elamu ees; vinti, kes külmast ja tuulest ning lumelaikudest hoolimata aitas luua kevadtunnet voore kõrgemal lael – ning laulu hooldekodu ees tagasiteel linna.

Paljudele meist oli leivamurdmise teenistus toomkirikus kogu peo unustamatu hetki. Paljud olid just veidi varem vastanud positiivselt Õpetaja kutsele ja kummardunud altari juurde, võtmaks vastu uue elu väge. Teised olid kahelnud ning tinginud ja proovinud teenida kahte isandat, kuid kui jutlustatud sõna ja leivamurdmislaua nähtavate andide kaudu sõnum Kristuse armastusest ja pühast ohvrust neid haaras, oli Issanda Vaim neile piisavalt jõuline. Nad andusid ja astusid välja pisar-

silmil ning murdunud südamega, et võtta Issanda lauas vastu Jeesus Kristus isikliku Päästjana.

Pühaõhtusöömaaja pidamine lähenes lõpule, kui kirikuks avanes ja sisenes kaks noort. Oli imekspandav, et nad tulid nii hilja. Ei, see ei olnud üllatav, sest nad olid täitmas erilist ülesannet.

Tundsin isiklikult neid mõlemat. Noort kogukat meest kohtasin esmakordselt rindel Ida-Karjalas. Seejärel oli paljude kohtumiste ja vestluse kaudu meie vahel sündinud siiras sõprus. Tema oli Ulf Segerstråle. Samuti tundsin noort naist, ta kuulus ustavate abiliste hulka üliõpilastöös Helsingis.

Paar tundi varem olid need kaks koos mõne teisega istunud hotellitoas sõnastamas Rootsi saadetavat tervitust. Nüüd tulid nad raadiojaama stuudiost, esitamast koosoleku sõnumit Rootsi noortele. Laenan siia lõigu teisest tervitusest.

„Sõbrad Rootsis!

Selle tervituse taga on 800 üliõpilasnoort, kes esmakordselt on sõja ajal saanud kogu-

neda. Oleme seetõttu rõõmsad ja tänulikud ning teadke teie, rootslased, et me soovime pärast sõda jälle kohtuda teineteisega vabas Põhjalas.

Oleme viimastel aastatel näinud palju väärtusi langevas, millesse olime uskunud, kuid ühe suhtes on meil kaljukindel veendumus: et Kristus juhatab meie rahva ja Põhjala saatust. Oleme saanud selle elu sisu, mida oleme igatse nud näljastena ja usume, et ainus, kes võib päästa maailma, on elav Kristus.”

Erilisel viisil need kaks inimest väljendasid Kristuse armastuse püha ühendamise väge. Seal polnud üksnes kaks inimest, kes käisid kõrvuti kiriku keskkäigus, koos kummardades vastu võtma Kristuse ihu ja verd, vaid samaaegselt tõdenes neis Kristuse mõte osadusest, puhutusest ja siirusest. Üks oli soome päritolu, teine rootsi juurtega. Üks oli mees, teine naine. Üle Põhjalahe lainete olid nad äsja saatnud sõnumi Kristuse armastusest Skandiinaavia vennasrahvastele ning nüüd põlvitasid nad teineteise kõrval, saamaks osa temast, kes suri, et koguda kokku

hajali olevad Jumala lapsed.

Üks piiblisõna esines siin uues valguses ja uue tõlkena: „Siin ei ole meest ega naist. Siin ei ole soomlast ega rootslast.”

Sel õhtul nägin ma viimast korda Ulfi. Mäletan elu, mis kahe lõomava sädemena kiirgas tema silmist hüvasti jättes. Mäletan tarmu ja võitlusindu, mis õhkus tema sõna-dest väljenduses: „Sõja lõppedes tulen Rootsi ja siis teeme Jeesuse nimel ühes skaudimatka rootsi noorte keskele.”

Kuid ta ei tule. Mõni nädal hiljem ta langes ja tema ihu on kaetud vene mullaga. Kuid tema vaim elab. Ta elab tunnistuses. Jäljendan siin tema paari viimast rindelt saadetud tervitust. Siis oli suur võitlus alanud täie tõsidusega.

„Nüüd algab lõppetapp. Jumalal on oma eesmärk selle

aja suhtes ning me peame olema ustavad ja vastupidavad. Kodurinde palved kannavad vähemalt mind ja teevad kõik nii imeliselt valgeks ja kergeks. Kas langen nüüd või suren mõne aasta pärast, see ei tähenda midagi. Tähtis on, et minu asjad Jumalaga on selged.”

Võibolla ta aimas juba lõppu, kirjutades ühele üliõpilasest kaaslasele:

„Ülestõusmine on liiga ilus sõnadega kirjeldamiseks. Kui aga tunned jahedat, vaikset, sädlevat veendumust hiilivat sisemusse ja täitvat sind täielikult, ning kui Kristuse valgus võtab koha sinu hinges, siis algab võidukas elu keset põrgut.”

FRANK MANGS

„Ihmisiä taistelun helteessä” (1945)

Vägi

Minu ligiolu on Minu vägi. Kus tahes te näete Mind väena tegutsevat, te võite teada, et Mina olen teie keskel.

Mina ja Minu vägi oleme

üks.

Kui Eelija seisis mäel, vastas Baali prohvetid, ei olnud ta üks. Mina olin seal koos temaga. Mina olin koos temaga sõnades ja tegudes. Ta

ütles, mida ta kuulis Mind ütlevat ja Mina teostasin selle, mida Ma ütlesin tehtavat. Mina olin see tuli, mis tuli alla taevast põletama ära seda veega kastetud altarit (1Kn 18).

Minu vägi lõi taevad ja maa. Minu vägi eraldas vee maast. Minu vägi lõi inimese ja andis temale elu Minu hingusega, kui hoidsin teda oma käes. Minu vägi jagas Punase mere rahva jaoks, et nad said kõndida läbi kuiva mööda. Minu vägi juhatas neid läbi kõrbe, toitis neid mannaga ja andis neile Minu vett. Mina kandsin neid 40 aasta jooksul, siis kui nad mässasid Minu vastu kõrbes. Minu vägi murdis Jeeriko müürid. Minu vägi võitis sõjas Minu rahva vaenlased. Minu vägi juhtis neid pagendusse ja tõi nad tagasi Minu ajakava järgi.

Minu vägi oli kohal, kui Mind sigitati Maarja emakojas Jumala ainsa Poja Jeesuse Kristusena. Minu vägi oli kohal ristil, pühkimaks ära maailma patud. Minu vägi oli kohal, kui Mind äratati surnuist. Minu vägi oli kohal nelipühal, kui Ma valasin välja Püha Vaimu.

Minu vägi oli ligi, terendades haigeid, andes pimedale nägemise, andes puuetega inimestele jõudu, puhastades pidalitõbiseid ja äratades surnuid.

Minu vägi on Minu ligiolu ja Minu ligiolu on Minu vägi. Minu vägi on Minu arm ja Minu arm on Minu ligiolu. Arm on vägi. Arm ei ole mingi kate kõigile neile viisidele, milles te ebaõnnestute täitma Minu taht (Jh 1:12).

Arm on vägi, mille Ma annan teile Minu tahte täitmiseks. See ei ole pattude andeksand, vaid patuta elu vägi. Arm on minu ligiolu, mis teeb teile võimalikuks teha seda, mida Mina olen kutsunud teid tegema ja olema see, kelleks Mina olen kutsunud teid olema.

Minu arm on piisav. Kui te olete nõrgad, olen Mina tugev. Kui te püüate olla oma jõus, luban Mina teile selle vabaduse. Kui te saate targaks oma jõus ja andute Minu väele, tean Mina teie vajadusi ja tegelen nendega. Kui teie astute esile, tõmbun Mina tagaplaanile. Kui te tõmbute tagaplaanile, astun Mina esile. Te valite sageli viisi,

millega see teostub.

Minu ligiolu on Minu arm. Minu arm on Minu ligiolu. Kui Mina olen lähedal, olen vaba olema see vägi, mis tegutseb Minu elus. Mina hoian sind üleval. Mina annan sulle meelevalla. Mina annan sulle armu, teisisõnu: annan selle määra Mind, mida sa vajad teatud probleemi või olukorra jaoks elus.

Kuid sa pead sündima uuesti Minu Vaimust, Minu ligiolu tuleb sinu vaimu ja annab sinule uue elu. Koos uue eluga tuleb sul vajadus elada õiguses nagu Mina, kes olen täielikult õige. Sina vajad Minu isandlikkuse väge. Sa ei talu õiguse nõuet oma jõuga. Sellepärast ristin Mina teid Pühas Vaimus ja väes. Mina teen oma armu ja väega selle, et sina suudad elada õiguses ja pühaduses. Mina olen sinu võime Mind armastada, loota Minu peale ja kuuletuda Minule.

Ainus asi, mis takistab teid armastamast, lootmast ja olemast sõnakuulelik, on see, et te ei suuda mõista Minu pidevat ligiolu teie elus. Palun teadke, et Mina olen koos teiega teie elu kõikidel päeva-

del, sest Mina olen teie hea karjane. Kas Ma pole öelnud, et Mina kunagi ei hülga ega jäta teid (5Ms 31:6,8; Js1:5; Hb13:5)?

Kas ma pole öelnud, et selle, mille olen alustanud, selle viin ka lõpule (Fl 1:6)?

Kas ma pole öelnud: „... *et neile, kes Jumalat armastavad, laseb Jumal kõik tulla heaks - neile, kes on tema kavatsuse kohaselt kutsutud*” (Rm 8:28)? Kas ma pole öelnud, et: „*Issanda käest on mehe sammud, ja ta kinnitab seda, kelle tee on tema meele järgi. Kui ta langeb, ei kuku ta maha, sest Issand toetab ta kätt* [NKJV: Hea mehe sammud on Issanda suunatud. Ja ta rõõmustab tema teest. Kuigi ta langeb, teda ei lööda maha; sest Issanda hoiab teda üleval oma käega]” (Ps 37:23-24).

Mõistke seda: Mina olen alati koos teiega ja Minu pidev ligiolu on Minu pidevalt kestav vägi – vägi päästa ja vägi hoida üleval. Mina olen Issand Jumal, Kõikväeline.

**CHARLES ELLIOT
NEWBOLD JR**

ET VENIT NAZARETH,
ET COEPIT AUTEM DICERE AD ILLOS:
HODIE IMPLETA EST HAEC SCRIPTURA
IN AURIBUS VESTRIS. Lc 4,21